

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebies mana
Njeh ćl khmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P.

Šerbske njedžělske kopjeno.

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjez knihiczišćežetni a płaczi šchtwórtlětnje 15.— hr.

Seragesima.

Jana, 4, 5—14.

(Jesuf posticija Samariskej žónskej žiwu wodu.)

Woda žórlesche so na městnje, hdžež běsche něhdý wótz Jakub bydlił. Jakubowa studžeń tutej studni rěčachu, haj hišće dženka rěčaja, pschi kotrejž běsche sprózný a lacžny putnił něhdý posastał, Jesuf. Derje tamnej žonje, kotrejž je se šwojim šlowom žohnowanje posticizil. Kóžde šlowo je kaž šrebnjenje š Božeje šbóžneje studnje.

Njeh nam to nětkole runje do pomjattka pschińdže, hdž so wabi a napomina š šđerženju šhešćizjanskich nowin a špišow. Tu běža tež te rynczki kaž wodžiczi; te nastawki, pomuczaze, natwarjaze, pošhljnjaze, troštowaze šu kaž šudobje š napowjazej mokrinu. Kaž Jesuf tamnej žonje so šloži ju se šwojim darom wobohacizč, tak te njedžělske kopjeno, njeh rěka „Bomhaj Bóh“ abo kaž chze. Tute kopjenka pschitšadžeja š wam, wy žónske, wy maczerje, š wam, wy mužžž, wy wobstarni. Šsnadna, niž ruńe dowěrjenje šbudžowaka běsche tamna Samariska, kotrejž tón Šnjes praji: „Šjecž mužow šy měla, a kotrehož nětkle maš, njeje twój“. A ja praju: Šak Bože šlowo w dobrých špišach wutrobny dobrých a njedobrych, šchistupnych a njepšchistupnych pta! Šraj: Šsmě Boži pošol woněmicž, kiž takle wot durjow š durjam šhodži, tež š tym, kotrymž žadny šnył šwonow, žane šlowo přědowanja wjazý njedozpije? Šónle pošol, kiž wo škutkach Božich w našich dnjach, wo škutkach wěry a lubosće, wo došowanju a podleženju šědžerjow wo Božu a Šhryštufowu wěž we wichorach nětczišcheho čžaka powjeda? Šsmě šo ewangelštemu nowinaštwu št satylacž w hodžinach wažneho rošbudže-

nja, šo miliony wjazý ničžo njehlyšcha wo žiwjenju ewangelškeje žyrtoje, šo wjazý njedopominjeja na jich nadawki, šo njewěra, šbud w šjawnosći psches njepšhecžělske nowiny a papjerný došče wobšhowa? Šwoja ewangelška žyrtež tež na tebje ličzi, šo špišy šam džeržič, ša nje wopruišch a šo tak šwěrný w czežšotach wopokazešch! Šižo je nišenscha pošojza našich šhešćizjanskich nowin šaschta, a štrach hrošy, šo šta drubich ša nimi do škaženja pošdu.

Šdnyž šmy na tute našche studniczi š dobrej wodu špomnili, šedžbujmy poš našim ščenju na to namokšwenje: Šjermy dar Boži, žiwu wodu š wěčnemu žiwjenju! „Šdy by ty wjeđžala tón dar Boži, a šchtó tón je, kiž š tebi praji: daš mi šo napieč, dha by jeho prošyla a wón by tebi dał žiwu wodu!“ Šjesus je wo kapku wody prošyl. — Šak witana, na horžym dnju, dužý poš prošneš dróšy! Šaj, žiwa, čerstwa woda je Boži dar! A Jesuf, napiečza njewočakujo, žonu na duchownu pošrebu dopomni. Šacž je šnaka, šchtož w psalmje pižane šteji: „Wón wjeđže mje š čerstweš wodže“ a šašo: „Mojej dušci chze šo picž poš Bosh, poš tym žitým Bosh“. Ššchezo šašo a šašo š Bohom šo wofšchewicz — to dawa špokojenje! Šdy by ty wjeđžala tón dar Boži! — Šajka krašna wěž, šebi dacž pošcizč wot Jesufa, teho dobreho paštrija, š jeho štableš šo měčž, šobu čžahacž š Šnjesowym pschitwaršam, w kotrychž šlinczi:

D njebieske žórto, tak wofšchewicz mje;
Šchtož tebje šej žada, tón š šbóžnosći dže.

Šdnyž wophta tebje, dha wobštara šebje. (šh. 289.)

Šschincž se žadanjom, dha šacžuwash pschi pošluchanju a pschemššlowanju Boži dar, Boži měr a Bóšku myšl, šhljnosć a šnadu šjerješch.

Ž i w a w o d a ! W tym je to wěrne, woprawdžite a pčezowowe žohnowanje wuprajene! Tajke, kaž tamna žónska w Bethaniji, Marja, wužiwasche! Daj, wona šo Jesušeji ponižnje da, a š jenicžkim njebještu sbóžnosć tam ma.

Jesušowe šlowo a wofšewjenje drje tež wšchudže š nowa trjebamy. Šchtó nutrnišcho kóždy džen papječki ššesćizianšteje protyki na ščjenje čžita hacž ššesćizianszy smyšleny čžlowješ? Šchtó šwěrnišcho w šwjatym pišmje a dobrych spišach pyta hacž Boži pšhecžel? To wšchaf je waschnje Božeje žiwjeje wodny, šo čžim bóle šo trjeba, čžim wjazzy žadanja šbudžuje — ale tež čžim sbóžnišchu móž podawa, čžim džatownišcho šo čžerpa.

Šchtó tebi ju posticža? Tón šamlutki, pšes kotrehož je Bóh na kónzu rěčzał, Boži šyn, kiž je pšes Jakuba, teho patriarču, kaž pšes wšchých profetow. „Ššy ty wjazzy, hacž našch wótz Jakub?“ šo Samariska žona Jesuša prascha a tutón wotmoštwi, šo nještarajo wo jejne napsčecžiwjenje: „Šchtóž šo teje wodny napije, kotruž ja jemu dam, temu šo wěčnje picž nješechže“. Daj šebi rěčžecž, daj šo pšepšecž: pšchi Bošy šu možy š nješachodnej krašnosću! Špytaj šašo, kiž šy je š boka wostajil, šabyl, šanjerodžil! Pšchi šawjercženju čžaka, hdžez lud hiščeže pšchezo šwoje kóštopicža žada, hiščeže pšchezo na dyrdomdeje a reje bēha! Pšchi čžezkótach a nušach, kiž miliony domachpytaja, čžy nje-pšchewajzy wofacž: Bóžje š temu šnješej! Njeje hubjenštwie našchich dnjow š temu, šo čžy našch šawutlazu lud š duchownemu šawróčženju wobrocžicž! Tamna žona je priódzy prajila: „Ty šy žid a ja šym šamariska žona“. Tónle rošdžel šabwšchi je potom prajila: „Daj mi šo napicž“. Šnješowy dar — žywa woda je ša wšchitkich na šwěče a njeje na Šserbow abo Ščemzow wobnješwana. Raž daloko šo žórka na šemi namafaju a lacžni š nich pišaja, dže tež hnada wofšewjenja š Božeje šudnje. Dželacžerjo ewangelištej pšchewofachu: Wšy šče wot wulkeho industrialneho a kapitala póšłany — ale tón jim šylnje šwědčesche: ewangelion je móž Boža! a móžesche šwój wotšyknjeny kónž dozpicz a šta pošylnicz nježiwajo tyšaz š džela pšchecžiwnych pšchi-pošlucharjow. A drusy šmedžachu jeho podpjeracž.

W o d a d o w ě c ž n e h o ž i w j e n j a šo žórłaza hiščeže ras: Boži dar to! Bóh štaj šwoje žohnowanje š našchej šhudobje a wobradž je našchemu šawutlazemu ludej! Niž jenož ša jenotliwe dušche ale tež ša ludowe šyly čžy wono špomozicž. Šacž do kónza čžafow budžejja ludy wocžerštwicz a wonkódnicz. A hdžy žana štrowotna woda a žane ščarštwie tebi wjazzy njebudže hojicz, budže šamolutzny Boži dar tebje móž šdžerežecž. Bóh šdžerž jón nam a našchim džecžom hacž do šbóžneho ščončenja. Šamjen.

Pšchibotuj pucž šlowu Božemu do luda.

Šjeměnišch drje, šo tole napominanje njeprawe, a tež niž šo do našchego čžafu nješlyšcha. Šdnyž pak to nješenišch, domol mi, šo šo tebje tak našdala woprašam, šchto to nětko čžinišch, šo by Božemu šlowu pucž do luda pšchihotowal. Je wotmoštwia jenož jene špodžiwanja polne: „Ja? Šak to ja?“ To by mi žel bylo, pšchetož runje š twójim šobudželanjom šo licži w Božim kralesštwie a tón, kiž š nim licži, je tón šamy, kotryž rano šahe wuńdže a dželacžerjow jimašche: Bóh šnješ.

Dyrbju šnadž čži hiščeže ras prajicz, kotry pucž to runje nětkole jara wážny a dobry, ale pak runje tak jara wobroženy? „Ššesćizianšte nabožne šopjeńka a čžafopišy.“ Š tym móžu čži jón š krotka wopišacž. Tutón pucž wjedže nuts hacž do domownych, kotryž šo ani jemu nježelu ša lěto abo porědko na pucž š Božemu šlowu w Božim domje nastaja, kotryž ani špěwacškich ani

bibliju do rukow nješownu, byrnjež měli, abo tajkich do žyła nimaju, a wón wjedže nuts runje tak do domow špěwacžy a šo modlacžy ššesćizianow. Njedyrbjaš ty to šo šostaracž, šo tutón pucž wostanje pšchihotowany Božemu šlowu nětkole? Ššesćizian, ššesćizianka tola rěčacž čžyšch a byčž! To rěka dženska žyła wěšče, wójowar byčž, ale pak runje tak tež pucžetwarješ byčž a pucžepšchihotowar. Pšchetož wulka woda drohošy je jich roštorhała wjele pucžow a wjazzy jich čžy. Wšchory nušy šawěja se šněhom šymy a šwofšezje tych pucžow došč. Tuž: Šchto šy čžiniš abo čžinišch, šo bychu wotalni čžitarjo nabožnych šopjeńkow tute šwěru dale čžitali a dale čžitacž mogli? Šchto, šo by jich tych čžitarjow dženi a wjazzy bylo? Šlacžina ša našche „Šomhaj Bóh“ je tola tak niška ša našch čžaf, šo budžemy ju škoro hižo tehodla pomyšlicž dyrbječž, dofelž hewaf wjazzy došč makšch pjenjes nješmějemy, je šaplacžicž. Wšo šchto to hewaf hiščeže wina, šo nješy ničšo čžiniš, ani ša njo ani ša druhe? Nješapomimny: Božemu šlowu pucže pšchihotowacž do luda, to rěka, ludej pucž pšchihotowacž š Bohu a tuž š wumožerjei, š wumóženju!

Jesušowa wozka.

Šłóš: Šo šwojim šlošu.

Jako wozka Jesuša
Ššym ja polna wješela,
Šo mój paštyr šo mnu šhodži,
Wje na čžerštwiej paštwie wofži
A mje šnaje, lubuje,
Š mojim mjenom mjenuje.
Š nim ja šhodžu tu a tam,
Ššótku, čžerštwu paštwu mam,
Šotruž ša mje wšchědnje šhowa
A mje š našchženju wofa,
Šacžuwam pak lacžnotu,
Wjedže wón mje š žórleschtu.

Šochyška ja wocžicžka
Š Jesušom byčž wješola?
Pšchetož po tym šemškim čžafu
Budu na nješkim šwafu
Šsedžecž w šlinje paštryja
Njemuprajnje šbožowna!

Šbožowna we Jesušu,
Šbóžna w šwojim Šbóžniku,
Njeboju šo žanoh' šteho,
Šeno šo mam wěčnje jeho,
Šeho krej a šašlužbu,
Dža pšchod Bohom wobšteju!
Šrej a prawdošč ššryštuška,
Božoh' šwjatoh' jehnjecža,
Drašta moja to je nowa,
W njej šo dušcha pšychi, šhowa.
Tutu draštu je mi daš
Jesuš, mje tak lubowaf.

Lubowacž nětk šeho čžy,
Š žykej dušchu, wutrobu,
Šeho wozka budu wostacž,
Š jeho hnady šbóžnosć doštacž
Šam w šeho kralesštwie
Čžezicž, šhwalicz wobštajnje.

Wotročil.

(Potraczowanie.)

„S Bozej pomozu hym jeho hižo cžitanje namucžil“, rěče-
šče Method dale, mjes tym so bur jeno s hłowu tschafesche, je
spodžiwanjom na njeho hladajo. „Porěčach tež se starym Da-
vitom wo nim. Tutón je swólniwy, jeho w liczenju rostwuczo-
wacz, a natwucžic, kať so pschedawa. Wšesze tola, so so w psche-
kupstwoje nihto Židej njeruna. Pschemyšlcze hebi, wo cžimž
hmój rěčakoj, prjedy hacž so w tym roshudžicze! Du nětkole
i nim kufť do lěša.“

Prjedy hacž so bur dohlada, bě ham wo jstroje. Psches
wofno widžesche, kať Method Samka, so wjeheło s nim rosmot-
wjejo, wjedžesche, doniž so jemu i woczow njeshubischtaj.

„Schtó mi tola prajesche? — A kať wón rěči? Kať kniha!
— Schtó by hebi na něscho tajke pomyšlit! — Na cžo hebi tón
khadla tež njemyšli. — To je runje tať kať s tym sašypanjom
kumpawy! — Samko praji, so je drje daloko po šwěcze wokolo
pobyl a wjele nashonit. — Ale prawje ma! Wyh ham wjeheły
był, by-li i teho hólza něscho kmane bylo!“

Bur pytasche swoju žonu. Dyrbesche s nim žobu psches
pola hicž. Tola dženka wot wschěch plodow mať wohladaschtaj.
Wuradzowaschtaj hebi a pschemyšlowaschtaj hebi, a burowka bu
zyle mloda sažo so wjeheło, dokeľž dyrbesche s jeje lubusčka
hiščeže něscho kmane kwež na šwěcze. —

Mjes tym hežeschtaj wobaj, wo kotrymajž rěčeschtaj, we
kliškich dubach a wokolo njeju žyła cžrjoda džěczi. Method jim
pomjedasche.

Wschitke džěczi we wšy snajachu Dndražitez Methoda. Džě-
czi a pšy pytnu hnydom, schtó je jim dobry a du sa nim.

Běšche jim sady šwojeje hórki w rěčyž sčyriróžkaty hatť
wurył, so bychu so tam kumpacz mohle. Tež hacžisčezó bě jim
natwaril, so bychu cžim lěpje rybicžki sojicz mohle. Na pasť-
wischězach wupomha někotry frócž pastyrjam i wustosczow. Šdnyž
mějesche w nalěczu wjeczor kufť khowile, bě jim s wittow pišchězalki,
s blosanki šyławy a putawy šhotowil a nětkle sažo s worjehow
lubonki. Mějesche saki polne tajkich wězkow a rosdžělesche je
mjes male dary lubowazy ludžit.

Běžachu sa nim kať pšyčzi, a wschudzom, hdžež džěšche,
njech psches wješ abo psches polo, wolachu sa nim „Wuj Method!
Wuj Method!“ By-li jemu burowka khlěb i twaróžkom k kwa-
cžini na polo žobu daťa, rosdželi to hušcžischo mjes khdnyh
hušarjow.

Kralowste wjehele mějachu pať džěczi, hdnyž mójzachu kať
dženka k njemu pschicž, so k jeho nohomaj sešydacž a pschipo-
šluchacz. Pschetož kať wuj Method, tať njemóžesche na žylym
šwěcze nihto pomjedacz, to bě pomšitkownje jich mēnjenje.

Na blisťej kuzy pašechu so wozny a krowy, se kolikam pschi-
klepane. Džěczi hežachu a so njepiknychu a pošluchachu tať
tež nětkolo na někajku stawišnu.

Žedyn s hólzow bě mlodu mowu kastoječku namakať.

„Chžecze-li, chzu wam něscho wo kastožach pomjedacz!“ džě-
sche wuj Method. Džěczi wolachu: „Dw haj, ow haj! wo kastož-
zach!“

„Tuž pošluchajcze, kať kastožy domoj dolecžichu. Kastožy
wotměchu šlět a wuradzowachu daloko, daloko tam w jenyh kraju,
w kotrymž wokolo hód schtomy kčěja, a šad šrawi, tam, hdžež to
telko rjaných a kražnyh kwětkow, kajkichž pola naš do žyła njeje.
tam, hdžež pať šu tež telko hadow, so cže šyma woběhuje, tam
něhdže w dalokaj Afrižy to bě.“

Bě to rjany šlět. Wschě kastožy kupachu so najprjedy we
rožy, cžekachu kufnicžku a kóžda s nich bě runa pěťnej holecžy:
cžorne wólški pěťnje scžekane, cžorne stawczki kať se šomota,
cžornej tej wócžy, na cžorn tón laž, běle te schijnizy (schlipšy)
a ta kufnicžka i dołhej wlecžnizy (schlepu), žyłe kať wošebena
knežicžka.

A tutomu šlětej pschileczachu kastožy se wschěch kónčzin po
stach, haj po tyžazach. Žaťo běchu so wschě šhromadžite, šapoczja
so šhromadžisna. (Potraczowanie.)

Zyrkej a štat.

W šakšim šejmje je wěž, kotraž so s pienježnyhmi naležno-
scžemi šakšeteje krajneje zyrkwoje šaběra, maleho dobytka cžinika.
Pšichi wothkšowanju naliczi so wjetščina sa to, so bu wubjerťe;
A pschepokasana. Schtó pať potom s teho budže, hdnyž so psched
šejm wróczi, wohladamy haťle. Na cžakju je štoro, so by so tu
šrjadwanje štaťo a kraj pschipsnať, so ma wón kať šwojim dru-
him šastojnikam tať tež tym nascheteje zyrkwoje dołhody placžicž,
kotrež šu drohocze pschiměrjene, pschetož dołhož džělenje štata a
zyrkwoje wuprajene njeje, je štejnischczo duchownych k štatej to
šame hiščeže kať prjedy.

Se šamžnyhmi praschenjenti šaběrasche so tež wurjadna
šhromadžisna Lubijskeho zyrkwineho wokrješa. Běchu wschitzy
psches jene w tym, so ma so na kóždy pad někajki pomozny štuť
šarjadowacz, doniž krajna zyrkej porjadnje šwojich duchownych
šastaracz njemóže, do žyła, doniž krajna zyrkej šwoje pienježne
wězy tať šrjadowala njeje, kať hebi to nowe wobšejnosczje žadaju.
Runje w pošlednim cžakju pschithadžesche powjescz po powjesczu,
so dyrbja duchowni druhe džělo pyťacz, chžejali wobštač a žiwě
byčž. S tajkim pať schtoduje šastaranje wošadow a wošadnyh
a s tym sažo žyłe zyrkwine žiwjenje a s tym sažo žyłe žiwjenje
luda. A runje tu je tola teje schtodny a nusy hižo doščž, so so nje-
šmē nicžo wjazy škomdžicž, wjele bóle wscho cžinicž, so by to
lěpje bylo. A wono so to hižo štawa. A žyłe wěšcze budža to
naschi Šserbjo, wošebje naschi šerbszy burjo pošledni, kiž so tu
šarjeknu. —

Mjes druhim bu w Lubiju tež sa žyly wokrješ pschijaty na-
urjet, so maja so wschě placženja sa zyrkwine džěla, kať wěro-
wanja a pohrjebny, kotrež so do zyrkwineje kašy placža, tať po-
wyschicž, kať hebi to špadnjene pienješy žadaju. W tu khowilu
dyrbi so sa 1 hr. měrneho cžaka 200 papjerjanyh hritnow na-
šcheho cžaka placžicž. Džěla šmonjerjow, dołkow atd. woblicža
so po mšdže, kotraž so na hodžinu placži. Tuto wobšamknjenje
je wulzy nufne a šastupjene šerbske wošady šu lubjerad pschihlo-
šowale. Še pať to haťle šapoczatť. S najmjenišcha žyła Šužiza
dyrbi so tu pschisamknycz, a hdnyž to njechadža, dha tola wschě
te druhe šerbske wošady, kať bu to na pošlednej šerbskej konse-

renzy namjetowane. — Liczba 200 je pschi placziinach džengni-
scheho dnja — dollar 49 000 — hižo psche mala. — Powyschenje
šo pschezo sa zhyt wotryež wošjetoi. Wysche može kóžda wošaba
šama hič, niže paš niz. —

Luby měšaczk.

Luby měšaczk, kaš rjenje
šhodžisch wysche mrocželow:
To je Bože postajenje,
šo by tamnu drohu schoš.
Šmécž nětk wšchittim spróžnym jašnje
do jich čičej' komorki
a twój blyščež njech njemuhajnje
mēr w našej wutrobi.

Luby měšaczk, kaš mērnie
šhodžisch w tamnej módrini,
š njeje pschpowjedasch šwěrnje
Božu luboščž w šwětkošči.
Šladaj na naš mišje dele
dženš' tu zhyt čžemnu nóz,
a njech šdychowanjom wjele
Woněmi psches "Božu móž.

Luby měšaczk, kaš zunje
šhodžisch tam njes hwěžkami,
pschecročisch twój pucžik runje,
kaž jón Bóh čži postaji.
O, ty šwětko Bože, jašnje,
na njebestej twjerdžisni,
nam ty pschpowjedžisch krašne
rašche serja w bliskošči.

Š bliska a š daloka.

— Šserbška předaška konferenca šhromadži šo š wurjad-
nemu pošedženju pónđželu, 12. februara dop. ½10 hodž. we
Budyschinje. Nusnych a wulzy wažnych wuradžowanjom dla
njech wšchitzu duchowni pschindu a njech šebi telko čžaka šobu
pschinješu, šo hačž do kónza wuradženjow došaha.

— Š Šodžija psche psches Šserbške Nowiny knjes farar
Šchizhan Šserbam, šo šloži redaktorštw šo našču prothku
„Pschedženat“ a ša našcheho měšacznika „Mišioniški Pošol“.
Čžehož šo bojachmy, to njebě potajšim wjazw wotwobrocženju!
Wobžarujemy wulzy jara, šo je šhorowatoščž knjesa fararja
nušowala, tuto taš došhe lěta taš šwěru a taš mišchtržy šasta-
wane džělo šložičž. Tež wón štrawješche našchich Šserbow kóžde
lěto š nowa š jich taš rjanym postrowom „Pomhaj Bóh“ we
šwojim „Pschedženaku“, a tutón postrow bě kóžde lěto taš rjanym
a bohaty. W myšli drje jich wjele pschpowołamy dženska wulkeho
džaka pošni knjesej fararjej Šchizhaney š našchim šopješkom
rjane wutrobne „Pomhaj Bóh“ a „Bóh luby šnjes žohnuj!“

— Š Barta čžitamym, šo je knjes farar Matel — kaš nje-
dawno knjes farar Šchizhan Šodžiški — šwój 40 lětny šastojški
jubilej šwječičž šměl. Mjes šbožopschewazhmi nočžemy tež
my pobrachowacž! Pschpowołamy jemu se šprawnej wutrobu:
„Pomhaj Bóh!“ na dalšche lěta w žohnowanja pošnym džěle!“

— Šmyšli namataja pschezo šašo pucž tež do ryncžow
našcheho šopješka. To wobžarujemy a prošmy wo šamolwjenje.
Wšcho njemóžemy porjedžecž, něšcto š pošlednjeho čžička paš
dyrbimym. Tam ma to na 14. štronje rěšacž: „Š to džerža tajke
dny žarowanja a pschitaža tajke dny žarowanja a nje mjenuja
luděj to jene mjeno, to mjeno Bóh!“ — Wóhš tež š tomu hiščež
pschitajicž: „Šbo boja šo to luděj tuto jene mjeno mjenowacž,
boja šo to, lud na Boha pošacž?“

Šašča wottorhanska prothka je škut šnutšlowneho mišion-
štw. W našchich wošadach móžachmy lěška noweho pschecžela
witacž. Štary luby bibliški pucžnik je šo nětko nowu šuknju
woblešš a je šej jašo wottorhanska prothka nimo štarých štatow
tež wjele druhich došyl. Ščto čžze nětko tajka prothka po tajšim
bjež? Wona je mišionarka, a ščto ma wona potom čžinicž?
Šóždy džěn tym, kiž ju šwěru čžitaja, ewangelijon pschinješž do
domow, do wutrobow. Šóždy džěn mašch hladacž, šajkeho po
prawom mamym. Š hlej, na šamšnej štronje prothki, hđžež je
džen šapišany, šteji tež rjanym šchpruch. Šrijedy hačž na šwoje
džělo šo hotujesch, pschecžitaj šej šonle šchpruch. Dženka, hđž
tute ryncžki pišam, čžitamym: „Šwój šij a prut trošchtujetaj mje“
psalm 23. Še štaroščžemi kóždy džěn štawamym, še štaroščžemi
tehodla, došelž je wšchón pschichod taš čžmowym, došelž nětk wo-
prawdže njewěmym, ščto nam jutšiči džěn pschinješe. Šle hlej,
wšchitke mrocžele dyrbja šo minycž, našča luby prothka wě rjanym
tróšcht: „Šwój šij a prut štróšchtujetaj mje!“ Šjeje nam, kaš by
šo čžěžki šamješ wot našcheje wutrobym wotwalik, hđž tele šlo-
wa čžitamym. Š ščtož ma šhwile, šebi hnydom wocziniwšchi luby
bibliju pschecžita zhyt 23. psalm. W nim namaka šhlnoščž a
tróšcht. Š wječžor, hđž je džělo došonjane a domjazw šromadže
šedžo šej něšcto powjedaju, wottorhacž šej papjerku a pošla-
dajče, ščto šteji na šadnej štronje dnja napišane. Še to rjane
šerbške pschšlowo. Šašchi wóžžoj šu je šestajeli. Šoni drje
njejšu študowani ludžo byli, ale wulka mudročž a pobožna wěra
š tuthch šróškich šadow š nam rěčžitej. Š husto šebi prajšch:
temu paš woprawdže taš je. Š nan čžita to šwojim džěčžom,
prajo: „Šo šej špomjatkujče, lube džěčži, tele šlowa we wu-
trobje šu wjazw winošte, hačž wjele pišes w móšchmi“. — Š
š temu pschezo hiščež rjane šróške powjedancžko š rošmšhlenju
a š rošpominanju. Powjedancžko se žiwjenja, a žana šajka to
njeje, ščtož tam šteji. Šehodla čžitajče jo pošaku a doškadnje,
šo byščež šo tym pschichli, ščto ma tole powjedancžko runje
wam prajicž. — Šaš čžze prothka jašo mišionarka mjes nami
šutkowacž. —

— Šštwowanje. Š. w Šh. ša Šštomih. — Š. w Š. ša Šn-
vocat.

Biblija — čžajš — čžlowjek.

Ššedmy šdžej wot 11. febr. hačž š 17. februarej.

11. Šštomih. Šana 4, 19—30. — Šh. 314. — Šal. 5.
12. pónđžela. 27. ps. — Šh. 441. — Šal. 6.
13. wutora. 28. ps. — Šh. 295. — Šil. 1, 1—21.
14. šrijeda. 29. ps. — Šh. 831. — Šil. 1, 22—30.
15. ščtwórtk. 30. ps. — Šh. 20. — Šil. 2.
16. pjatk. 31. ps. — Šh. 527. — Šil. 3.
17. šobota. 32. ps. — Šh. 18. — Šil. 4.

Šamolwity redaktor: šarar Šhrgacž w Šošacžizach.
Čžiččž Ššmolerjež knihu žiščežernje a knižacžnje,
šap. družštw š wobaj. rukowanjom w Budyschinje.